

som yde Erstatning til Kystejerer, og at Kystejerer bør ikendes Straf, naar han ved at udsætte den yderste Hovedpæl og desuden en af Aalegaardens inderste Pæle tilkendegiver at ville benytte sin Aalegaardsret uden dog at gøre det, og derved hindre den frie Fisker i at udøve Fiskeriet.

Kommissionen indstiller enstemmig det nedenstaaende Forslag. For at naa til en saadan Enstemmighed, har det været nødvendigt fra alle Sider at slaa af paa sine oprindelige Fordringer. Kommissionen nærer den Overbevisning, at det kun paa denne Maade har været muligt at naa et Resultat, som begge de interesserede Parter, Kystejerne og de frie Fiskere, kunne være tjente med samtidig med at der aabnes Adgang til at indvinde det størst mulige Udbytte af Fiskeriet.

Kommissionens Forslag lyder saaledes:

„Retten til Fiskeri med Aalegaarde tilkommer udelukkende Ejerne af Kysten, enhver ud for sin Grund, for saa vidt ikke andre ifølge særlig Adkomst maatte have erhvervet en Ret, som er til Hinder derfor.

Ved Aalegaard forstås i denne Lov et til Aalefangst bestemt Redskab, som bestaar af en eller flere Ruser i Forbindelse med en fra Land udsat Rad (Risgærde, Garn, Tremmeværk eller lignende), bestemt til at lede Aalen ind i Ruserne.

Den til Fiskeri berettigede maa, saa vidt hans Ret til Kysten strækker sig, anbringe saa mange Aalegaarde, som han finder tjenligt, og føre dem saa langt ud i Søen, som han er i Stand til at nedramme sine Pæle, dog ikke uden særlig Adkomst længere end Halvvejen til modsat Kyst og saaledes, at han ikke hindrer Sejladsen i Farvandet.

For saa vidt der ikke paa enkelte Steder findes anden gyldig Regel derom, gælde følgende Bestemmelse om Grænserne mellem Aalegaardsfiskeriet og andet Fiskeri af Vandreaal.

Paa Fangesiden af Aalegaarde maa der i hele disses Længde ikke drives noget Fiskeri med noget til Fangst af Vandreaal tjenligt Redskab nærmere Aalegaarden end 250 Favne.

Udfør Aalegaarden maa saadanne Redskaber ikke udsættes nærmere det ifølge det foregaaende fredede Areal end 10 Favne.

Naar saadanne Redskaber udsættes, skulle de herhos anbringes i samme Komparretning som Aalegaardene med Fangeaabningen vendt mod Land og maa, hvor Afstanden mellem Aalegaardene er 100 Favne og derunder kun sættes i Aalegaardenes Forlængelse. Er Afstanden mellem Aalegaardene større end 100 Favne, skal der mellem Rækker af to eller flere Ruser holdes en fri Aabning i Retning ind mod Aalegaarden af mindst 150 Favne, for saa vidt Ruserækkerne ikke ere udsatte i Aalegaardenes Forlængelse. Enkelte Ruser kunne sættes i en Afstand fra Ruserækker saa vel som med en indbyrdes Afstand af 50 Favne, men skulle dog altid sættes saaledes, at de i Retning ind mod Aalegaarden have en fri Aabning mellem sig af 50 Favne.

Hvor en Kystejer har sin Kyststrækning, helt eller delvis, saaledes besat med Aalegaarde, at den gennemsnitlige Afstand mellem dem ikke er over 300 Favne, og Afstanden mellem 2 Aalegaarde intetsteds er over 600 Favne, gælder endvidere for den saaledes besatte Kyststrækning den Regel, at intet Fiskeri med noget til Fangst af Vandreaal tjenligt Redskab maa drives af andre end Aalegaardsejerne indenfor en Linie draget mellem Aalegaardenes Hovedpæle og 10 Favne udenfor denne Linie.

Den til Fiskeri med Aalegaarde berettigede er pligtig til, saafremt han i det paagældende Efteraar vil benytte sin Aalegaardsret, inden 1. August at have udsat den yderste Hovedpæl og desuden en af Aalegaardens inderste Pæle, der tillige med Hovedpælen kan angive Aalegaardens Retning. Hovedpælen skal rage 4 Fod over Vandet ved daglig Vandstand og paa Toppen være forsynet med et mørkt Flag. Beskyttelsen for Aalegaardsfiskeriet finder kun Sted, medens Fangeredskaberne ere udsatte.

I Bugter af saa ringe Bredde eller med saa smalt Indløb, at Anbringelse af Ruser ud for Aalegaardene i Henhold til ovenstaaende Regler ikke kan foretages, uden at saadanne Ruser komme til at staa i en Retning tværs paa en eller flere af de